

Peter MONSAERT

Filmregisseur

Tijdens het filmfestival in Amiens werd *Offline* met open armen onthaald. Een nietsvermoedende Peter MONSAERT viel met zijn eerste langspeelfilm meteen vier keer in de prijzen, waaronder de katholieke *Signis Award*. Voor het verhaal liet de schrijver en regisseur zich inspireren door getuigenissen, bijeengeraapt in de sociaalartistieke werking Victoria Deluxe in Gent.

‘Opdracht van ieder mens is om in het reine te komen met zichzelf’

Lieve WOUTERS

In een volkse buurt mensen bij elkaar brengen en hun een onvergetelijke artistieke ervaring schenken. Dat is wat schrijver, acteur en regisseur Peter MONSAERT liefst van al doet. Vroeg of laat moest Victoria Deluxe gewoon bij hem aankloppen. Dat die samenwerking zou uitmonden in een langspeelfilm van hoog niveau, daagde de betrokkenen maar gaandeweg. Op de deur van een eenvoudig rijhuis in Sint-Amandsberg kloppen wij op onze beurt aan.

–Hoe beleeft iemand zo’n indrukwekkend debuut als filmmaker?

Heel bijzonder. Tijdens het werken aan de film had ik weinig last van stress, maar de release daarentegen was andere koek. Wat tot voor kort mijn kindje was, werd plotse-ling een product dat ik moest afgeven, een film zoals er duizend zijn. Iedereen heeft er ook een mening over, veel meer dan bij een theaterstuk of korte film.

–Op het filmfestival in Gent en in Amiens kreeg ‘Offline’ schitterende commentaren. Onverwachts?

In Gent kregen we een staande ovatie, het hoogtepunt in mijn leven. Naar Amiens waren we getrokken zonder grote verwachtingen. Toen we uitgenodigd werden voor de prijsuitreikingen, begonnen we natuurlijk wel te hopen. En toen Anemone Valcke de prijs voor de Beste Actrice kreeg, gingen we er vanuit dat het daarbij zou blijven. Daarna kreeg Wim Willaert de prijs voor Beste Acteur en even later kwam er nog de prijs voor de Beste Film.

–En tot slot de katholieke ‘Signis Award’. Wat dacht u toen u die kreeg?

Elke prijs is een ongelooflijke erkenning. Ik kende de *Signis Award* niet, maar hij blijkt toch wel wat aanzien te genieten. Ik kreeg er een begeleidend briefje bij, handgeschreven, waarop stond dat de film „Bijbelse waarden” naar voren brengt. Daarover heb ik zitten nadenken. Zeker, uit de film spreken mededogen en vergeving. Voor mij zijn het universele waarden, maar ik snap dat ze aansluiten bij waar het in het christendom om draait.

–Wat betekenen die waarden voor u?

Morele lessen heb ik niet, maar vragen wil ik wel opwerpen. Is vergeving altijd mogelijk? In de film valt op dat het hoofdpersonage Rudy pas in het reine kan komen met

Peter Monsaert herkent zich in de zoektocht van *Offline*-personage Vicky naar wie haar vader is. © Kristof Ghyselincx

zichzelf als mensen hem een kans willen geven. Dat is overigens wat wij allemaal moeten doen in het leven: onszelf recht in de ogen kijken en aanvaarden wat we dan zien. Dat beseft Rudy slechts gaandeweg. Aanvankelijk staat vrijkomen uit de gevangenis gelijk aan een nieuw begin. Maar opnieuw beginnen, vergt veel meer dan dat. Een kantelmoment is wanneer zijn dochter hem vraagt naar al haar onbeantwoorde brieven. In plaats van voor zichzelf op te komen en aldus de moeder in diskrediet te brengen, zwijgt Rudy. Hier begint zijn boetedoening.

–Moet een artiest maatschappijkritiek uiten?

De meeste kunstenaars willen toch, op welke manier dan ook, iets vertellen over het leven waar ze deel van uitmaken. Ze willen hun publiek doen nadenken en in die zin zijn ze altijd maatschappelijk betrokken. Bij mij neigt het misschien iets uitdrukkelijker naar sociaal engagement.

Een artiest staat altijd wat aan de rand van de samenleving naar het leven te kijken, maar ik kom ook wel in het centrum om heuse sociaalartistieke dingen te doen, zoals met Vitrinetelevisie, een

project in de multiculturele buurt van de Forelstraat in Gent. We hielpen mensen met het maken van een filmpje waarin ze zichzelf voorstelden. Vervolgens vroegen we hen om de tv uit de woonkamer te halen en op de vensterbank te zetten. ’s Avonds kon je in de buurt een wandeling maken door de straten, enkel verlicht door de beeldschermen.

„De samenleving zoekt vergeefs een vervanger voor het geloof die evenveel troost kan bieden”

Televisie wordt vaak gezien als de boosdoener die mensen isoleert, maar in dit project gebruikten we het medium om mensen bij elkaar te krijgen. Iets gelijkaardigs gebeurt trouwens in *Offline*. Sociale media hebben negatieve kanten, maar ze helpen mensen ook om contacten te leggen zonder de ballast van hun verleden.

–Uw vader was CVP-politicus en in de jaren 1980 burgemeester van Gent. Was hij een afwezige vader, zoals Rudy in de film?

Hoewel ik mijn vader wel degelijk gekend heb, deel ik voor een stuk de zoektocht naar die vaderfiguur met het personage van Vicky. Mijn vader stierf nog voor ik zelf vader werd. (Monsaert heeft tweelingdochters van vijf, *n.d.r.*) Ik had hem nog zoveel willen vragen.

–Vanaf de kast kijken een Maria- en een Christusbeeld mee. Bent u gelovig?

Ik ben gefascineerd door het geloof en de katholieke symbolen. Op vakantie in de Pyreneeën bezochten we Lourdes. Ik keek er vooral vanaf de zijlijn toe, maar toch ook met bewondering voor de troost die het geloof kan bieden. Onze samenleving zoekt nog altijd, en tevergeefs, naar een vervanger. Waar moeten we naartoe? Ik ben me ervan bewust dat dit een religieuze vraag is, een vraag naar verbinding. Misschien ben ik te veel artiest en individualist om hier ooit een antwoord op te vinden.

In maart komt *Offline* uit op dvd. Via Telenet is de film nu al beschikbaar.